

Ὁ Περικλῆς περιπατῶν
φιλοσοφεί καθ' ἑαυτόν.

Τι διαθήκη πάνσοφος, τι διαθήκη πρώτη
τοῦ μεγαπλούτου Χιώτη.
Πρῶτ' και βράδυ τὴν κυτῶ
κι' ἀδάκοπα τὴν μελετῶ
μὴ κατὰ τύχην πουθενά
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ γραμμένα
ἀφίην τίποτα λιανὰ
γιὰ χάρι, και σ' ἐμένα.

Νὰ διαθήκη μιὰ φορὰ!
μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια,
και δεξιὰ κι' ἄριστερά
στερλίναις σὰν στραγάλια.

Κι' ὅσο κυτῶ πῶς χύνονται στερλίναις με τὸ φτάρι
τόσο κ' ἐγὼ σιχαίνομαι τὸν κάθε κασιδιάρη,
και μοῦρχεται διαθέσις μεγάλην και τὸν φτύσω
κι' ἀπὸ 'μπροστὰ και 'πίσω.

Λίραις ἰδῶ, λίραις ἐκεῖ,
λίραις παντοῦ διαβάζω,
και με λαχτάρα μυστικὴ
μονάχος μου ριμδάζω.

Νὰ τὸ χρυσάφι σὰν βροχὴ κι' ἡ λίρα σὰν χαλάζι,
νὰ πλούτος, ὅπου βάλασμο παρηγοριᾶς σταλάζει,
κι' ἐγὼ, τοῦ κόσμου κουνενὲς,
τί κάνω; ... τὴν κακὴ μου...
θλαίς ἢ λίραις του κοιναίς,
ἀλλὰ καμμιά 'δική μου.

Πλούτους ποθῶ τριγύρω μου λαμπροὺς κι' ὑπερηφάνους,
σιχαίνομαι νὰ συναντῶ τοῦ κόσμου τοὺς ζητιάνους,
και νὰ πεινῶ
και νὰ γυρνῶ
'στοὺς δρόμους κουρελιάρης,
και με πολλοὺς
σαχλοτρελλοὺς
νὰ γίνωμαι σαλιάρης.

Ὅταν κανέναν πλούσιος φιλόνηρος πεθαίνει
δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
και κληρονόμος του θαρρῶ πῶς εἶμαι δίχως ἄλλο
και σκέπτομαι τὰ πλοῦτή μου ποῦ πρέπει να τὰ βάλω.

Γελῶντας με τὸν Φασουλὴ γιὰ τῶν φτωχῶν τῆς μοίραις
'στὸ κοιμητήρι καρτερῶ,
κι' ἀπὸ τὸν τάφο του θαρρῶ
πῶς θὰ φυτρώσουν λίραις.

Δίχως κοπετοὺς και θρήνους
μόνον τάφους μαρμαρίνους
ἐξυμνῶ σὰν ποιητῆς,
και διαβαίνω προπετῆς

'μπρὲς 'στοὺς τάφους τοὺς ἀγνώστους, με τοὺς ἑλίονους
ποῦ κατεμπούνται ἐσχασμένοι μὲρὸς ἐπὶ λίθων θη-
[σταυροὺς, [σαυροὺς.

Πάντα λίμαις,
πάντα ρίμαις,
και στεφάνια με χρῶστούς
'στὰ νεκρὰ τὰ μεγαλεῖα,
'στῶν νεκρῶν τὰ Μαυσωλεῖα,
'στῶν νεκρῶν τοὺς κολοσσούς.

Χαίρε, γέρας τῶν ἀγῶνων,
χαίρε, πλούτε κρατερέ,
ὅπου δὲν ἔρδεύεις μόνον
γιὰ χορὸ και σουαρέ.

'Ελα σὺ παρηγορήτρα, τοῦ μεγαλοκάρδου Χιώτη
διαθήκη θαυμαστή,
χαίρε, πλούτε τροποδότη,
πλούτε σοσιαλιστή.

Και νεκρὸς θαρρῶ πῶς θέλεις μες 'στὸν κόσμο ποῦ σπα-
ἂν τὸν τάφο σου να βγῆς, [ράζει
και τὸ δάκρυ του να σβύσῃς, ποῦ 'στὴν πλάκα σου στα-
σὰν δροσιὰ τῆς χαραινῆς. [λάζει

Νὰ γεράματα με μούρτα κι' ὄρανα στεφανηφόρα,
κι' ἀναζῆς ὀρθὸς γιὰ πάντα
'στὸν λευκὸν τὸν ἀνδριάντα,
ποῦ λαὸς σοῦ στήνει τῶρα.

Λατρευτὸ προσκυνητῆρι μέσα σ' ἄλλα λαμπερά,
αιωνία τίτοια μνημῆ,
ποῦκανε και τὸν Ζαῆμη
να 'μιλήσῃ μιὰ φορὰ.

Δίχως λίρα
με μιὰ λύρα

τριγυρνῶ ἐξουροῖσμένην τροβαδούρου κουρελι
και τὴν σπάζω 'στὸ κεφάλι τοῦ ἑυλέγχου Φασουλῆ.

Ἐφ' ἄρματος μετὰ στολιῆς
Καρνάβαλος ὁ Φασουλῆς.

'Στῆς δόξης τὸ σαράβαλο
δεξήθη τὸν Καρνάβαλο,
και τῶν Ρωμῶν ἡ πλάσις
ἄς κἀνὴ παρελάσει.

'Ε! Ἐ! τί κόσμος περῶ μουντζούρης
και γλωσσόκοπος και κουκουσουρης,
Ἐ! μεγαλεῖα μουντζουρωμένα,
Ἐ! Ἐ! βραβεῖα γιὰ σὰς κι' ἐμένα.

'Ε! Καρνάβαλι μούρτα πολλῆς,
Ἐ! Ἐ! Ζαῆμης μουστακαλῆς,
Ἐ! Ἐ! μουστάκι
γιὰ γαϊτανάκι.

'Ε! Ἐ! σοφία μουγγὴ και γῶσις,
Ἐ! Ἐ! πού στέκει
κι' ἄρμος πλέκει
μεταρροφίσις και Βελτιώσις.

"Ε! κι' ὁ Κορδοναρος χωρὶς μαντρι,
 Ξ! ποῦ τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς χοντρη,
 Ξ! ποῦ δὲν πλέκει τὸ γαϊτανάκι
 τὸ ξερισιμμένο τὸ Κορδονάκι.

"Ε! Ξ! φιγούραϊς ἥρωϊκαίς,
 ποῦ τρέμα' μπρός των καθέ Σουλτάνος,
 Ξ! Ξ! γκαμπλαϊς πολιτικαίς,
 ὁ Θεοτόκης κι' ὁ Καραπάνος.

"Ε! πολεμάραϊ μετ' ὅτ'α σοκάκια,
 ποῦ τρῶν γιὰ σοῦπα λαχανοζούμι,
 Ξ! Ξ! καυγάδες, θυμός και κάκια
 τοῦ Θεοτόκη και τοῦ Δραγοῦμι.

"Ε! Τσελιγκάδων συνεννόησεις,
 Ξ! Ξ! μπειμπέδων καταμετρήσεις,
 Ξ! Ξ! ποῦ κάνουν παντοῦ κουβέντα
 γιὰ τὰ καινούρια τὰ Παρλαμέντα.

"Ε! Φασουλῆδες μετ' ὁσαβρο,
 Ξ! κολοκίθια 'στὸ πατερό,
 Ξ! Ξ! γαλόγια γιὰ νὰ χερσιούν,
 Ξ! Ξ! καυμάχοι γιὰ νὰ ψερσιούν.

"Ε! Ξ! σαβούρα γιὰ τὸ καράβι,
 Ξ! Ξ! ποῦ μ' ἔφατε καθίνες ψεύτης,
 γιὰ τὴν ἀλήθεια κίβει και ράβει,
 Ξ! Ξ! τοῦ Κότταρη τὸ κλιφτὸ κλιφτεις.

"Ε! κουρελῆδες γυμνοὶ τοῦ δρόμου,
 Ξ! Ξ! ντυμένοι, ποῦ θέλουν γούσιμα,
 Ξ! Ξ! μουτσούνας τιμῆς ἀμώμου
 σὲ κάτι μούτρα, ποῦ θέλουν φτύσιμο.

Καὶ τώρα τῆς 'Απόκρηας τὴν ἐναρξιν κηρύττω,
 οὐρα καθίνες μασκαράς, τὸ Κομητάτο ζήτω.

Τὸ Ζλάπι τὸ 'περῆφρα, τὸ 'παινεμένο Ζλάπι,
 βγάξει τοὺς λαύρους στίχους του, ποῦ καινε σὰν σινάπι,
 γεμάτους πνεῦμα, σάτυρα, χαριτωμένο σκόμμα,
 σὲ νέο σχῆμ' ἄλλοιώτικο μετ' τῆς φαίτιας τὸ χρώμα.

Ὁ κύριος Βασίλειος Δικαιοφύλαξ, νέος
 μετ' ἄλλων ἀληθινῶν κι' εἰς αἴσθημα γενναίος,
 πολῦτιμον μεταφρασιν και γλαφυρὰν μᾶς εἶδει
 τῶν ποιημάτων τῶν κλεινῶν τοῦ πάλαϊ Βαγκυλιῆ,
 ποῦ 'βρίθικαν 'στὸ κείμενον ἐκείνου τῆς Αἰγύπτου
 πρὸς ἀγαλλιασιν πολλῶν τοὺς καθέ μουσολῆπτου.

Κωνσταντίνος Γεωργίου, νέος ἐκ Μακεδονίας,
 ἥθος κι' ἀρετῆς σπανίας,
 τῆς Ἱατρικῆς διδάκτωρ ἀριστοῦχος κατ' αὐτὰς
 ἀπὸ πάντας ἐκπρήχθη τοὺς γιαντροὺς Καθηγητάς.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφετόν, ὄλο μέτρα και ρυθμὸς,
 'στῶν Πινακοῦτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.